

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **AT Solar, s. r. o.**, se sídlem Klikatá 778/18, Praha 5, zastoupená JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024, čj. 8495/24/5200-11434-707700, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, čj. 8 Af 8/2024-61,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, čj. 8 Af 8/2024- 61 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně v roce 2012 emitovala tzv. korunové dluhopisy v zaknihované podobě, ve formě na doručitele, v celkovém objemu 45 000 000 kusů. Úroková míra byla dle emisních podmínek stanovena na 10 % p. a. se splatností 30. 11. 2032. Emisní podmínky stanovily, že emitent nehodlá žádat o přijetí dluhopisů k obchodování na regulovaném trhu ani na volném trhu. Upisovateli byli jediní jednatelé a zároveň jediní společníci žalobkyně. Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále „správce daně“) provedl u žalobkyně daňovou kontrolu daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2017. Zjistil, že žalobkyně zahrnula do základu daně z příjmu právnických osob úroky z výše popsaných dluhopisů a uplatnila je jako daňově uznatelné náklady. Správce daně dospěl k závěru, že emise korunových dluhopisů neměla pro žalobkyni žádný rozumný ekonomický smysl a že jejím převládajícím účelem bylo získat daňové zvýhodnění v podobě snížení základu daně z příjmů právnických osob. Tohoto efektu mělo být dosaženo zahrnutím úrokových nákladů z dluhopisů do daňově uznatelných výdajů (nákladů). Toto jednání vyhodnotil správce daně jako zneužití práva. Na základě výsledků daňové kontroly

vydal správce daně žalobkyni dodatečný platební výměr a stanovil povinnost žalobkyně uhradit penále.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou městský soud v záhlaví uvedeném rozsudku zamítl.

II. Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud konstatoval, že žaloba byla, až na výjimky, pouhým doslovným převzetím odvolacích námitek. Dospěl proto k závěru, že splnila požadavky § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. toliko formálně. Dle jeho názoru žalobkyně kvalifikovaně nereagovala na rozhodnutí žalovaného. Námitky uplatněné v žalobě již byly dle názoru městského soudu žalovaným obsáhle a detailně vypořádány. Na základě toho soud dovodil, že obsah žaloby neumožňoval vyložit, z jakých skutkových a právních důvodů považovala žalobkyně závěry žalovaného za nezákonné a soud proto tyto námitky nevypořádal.

[4] Městský soud se dále zabýval jen námitkami, které byly uvedeny v bodech 31–50 žaloby a které sporovaly postup žalovaného v rámci odvolacího řízení. V rámci toho se městský soud zabýval námitkou žalobkyně týkající se neprovedení jí navržených důkazů, konkrétně nevyslechnutí označených svědků a nevypracování a neprovedení znaleckého posudku. K tomu městský soud dovodil, že bylo na uvážení správce daně, které důkazy provede za účelem řádného zjištění rozhodných skutečností. Městský soud dospěl k závěru, že správce daně dostatečně žalobkyni vysvětlil, proč k výslechu navržených svědků nepřistoupil. Shodně městský soud uvážil i o návrhu na provedení znaleckého posudku, přičemž upozornil žalobkyni na to, že otázka zneužití práva je otázkou právní, a nikoli skutkovou a z toho důvodu by se k ní znalec v navrženém posudku nemohl vyjádřit. Z toho důvodu ani městský soud tento navržený důkaz v řízení neprovedl. Protože další úvahy městského soudu reagující na body 31–50 žaloby stěžovatelka v kasační stížnosti přípustně nesporuje, nebude Nejvyšší správní soud rozsudek dále podrobněji rekapitulovat.

[5] Závěrem městský soud vypořádal námitku stran prekluze práva doměřit daň. Dospěl k závěru, že žalovaný se touto otázkou v rozhodnutí zabýval dostatečně, a to s ohledem na to, jak obecně byla námitka žalobkyně formulována. Městský soud dále odkázal na závěry žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, se kterými se ztotožnil.

III. Kasační stížnost a vyjádření účastníků

a) kasační stížnost

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[7] Stěžovatelka v prvním okruhu námitek sporovala procesní pochybení správce daně. Nejprve namítla nezákonné odnětí věci svému místně příslušnému správci daně. Za druhé namítla nezákonné zahájení daňové kontroly. Za třetí namítla porušení § 145 odst. 2 daňového řádu. Za čtvrté namítla formální vady oznámení o zahájení daňové kontroly dle § 102 odst. 1 písm. b) daňového řádu.

[8] V rámci druhého okruhu kasačních námitek stěžovatelka brojila proti posouzení běhu prekluzivní lhůty k vyměření daně. Tvrdila, že prekluzivní lhůta uplynula k 3. 4. 2021. Tato lhůta totiž nemohla být stavěna zahájením daňové kontroly, neboť ta nebyla zahájena zákonným způsobem. K tomu odkázala na rozsudek NSS z 31. 5. 2017, čj. 7 Afs 25/2017-28.

[9] Stěžovatelka ve třetím okruhu námitek uvedla, že soud dostatečně nevysvětlil, proč neprovedl jí navržené důkazy (výslechy svědků a znalecký posudek). Pouze je paušálně odmítl.

[10] Stěžovatelka ve čtvrtém okruhu námitek napadla nesprávné právní posouzení otázky daňové uznatelnosti nákladů. Správce daně a žalovaný dospěli k závěru, že úroky z korunových dluhopisů nebyly daňově uznatelným nákladem. Zároveň dovodili, že se stěžovatelka dopustila zneužití práva. Takové závěry stěžovatelka považuje za nezákonné. Došlo také k retroaktivní aplikaci § 8 odst. 4 daňového řádu, který správce daně uplatnil ve znění účinném od 1. 4. 2019. Dle stěžovatelky nebylo toto znění ve zdaňovacím období roku 2017 platné a jeho použití správcem daně představovalo pravou retroaktivitu práva (k tomu odkázala na rozsudek NSS z 17. 2. 2021, čj. 7 Afs 351/2019-24).

[11] Dále stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Tvrdila, že městský soud opomněl vypořádat námitky vůči nezákonnému zahájení daňové kontroly, odnětí věci příslušnému správci daně, nevydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu a vadám v oznámení daňové kontroly. Další námitky vypořádal městský soud povrchně. Například k námitce ohledně delegace místní příslušnosti převzal tvrzení žalovaného, aniž by vypořádal žalobkyní uváděnou judikaturu (usnesení NSS z 17. 7. 2008, čj. 7 Afs 13/2007-54). Soud se dostatečně nevypořádal s neodůvodněním neprovedení svědeckých výpovědí a znaleckého posudku. Dále uvedla, že rozsudek městského soudu trpí i vadou nesrozumitelnosti, neboť některé jeho úvahy jsou vnitřně rozporné.

[12] Stěžovatelka na závěr uvedla, že odejmutí věci zákonnému správci daně bylo podle ní nezákonné i protiústavní. Tvrdila, že tím došlo k obcházení čl. 2 odst. 2 Listiny a k porušení práva na soudní ochranu podle čl. 36 Listiny. Podle jejího názoru správce daně od počátku postupoval vůči ní zaujatě.

b) vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný se ve vyjádření plně ztotožnil s rozsudkem městského soudu a dále odkázal na v záhlaví uvedené rozhodnutí. Uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje námitky uvedené v žalobě a odvolání. K námitkám nepřezkoumatelnosti v záhlaví uvedeného rozsudku žalovaný odkázal na rozsudek NSS z 25. 5. 2016, čj. 2 Afs 22/2016-43, a judikaturu tam uvedenou), z čehož dovodil, že rozsudek městského soudu je podle kritérií této judikatury přezkoumatelný. Žalovaný uvedl, že vypořádání žalobní argumentace městským soudem nelze považovat za nepřezkoumatelné jenom proto, že se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného.

[14] K námitkám neprovedení navržených důkazních prostředků odkázal žalovaný na rozsudek městského soudu a na body 107 až 118 napadeného rozhodnutí, kde zdůvodnil,

proč správce daně a následně žalovaný nepřistoupili k provedení navržených důkazů. K návrhu na provedení dokazování znaleckým posudkem žalovaný odkázal na body 11 a 12 seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření se v odvolacím řízení, kde dovodil, že stěžovatelka nezískala emisí dluhopisů takřka žádné finanční prostředky a žalovaný tak setrval na nedůvodnosti tohoto důkazního návrhu.

[15] Vyjádření žalovaného i k dalším otázkám, kterým se ale z níže uvedených důvodů nebude moci Nejvyšší správní soud věnovat, již není pro nadbytečnost rekapitulováno.

c) replika stěžovatelky

[16] V replice stěžovatelka uvedla, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu není nepřípustné, aby setrvala na svých právních názorech, pokud je městský soud dostatečně nevypořádal. Stěžovatelka znovu shrnula jednotlivé okruhy svých námitek, tak, jak byly uvedeny v kasační stížnosti.

[17] Stěžovatelka nad rámec kasační stížnosti uvedla nové námitky směřující proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka konkrétně namítla, že bylo nezákonné spojit více odvolacích řízení za různá zdaňovací období do jednoho, aniž o tom bylo vydáno formální rozhodnutí. Za nezákonné také považovala zaslání jedné výzvy k vyjádření se ke zjištěním pro více zdaňovacích období dohromady a poukazovala i na nepřiměřenost lhůty k vyjádření stanovené v odvolacím řízení.

[18] Stěžovatelka dále doplnila argumentaci k neprovedení důkazu znaleckým posudkem. Uznala, že tento návrh nebyl součástí odvolání, nicméně uvedla, že jej navrhovala provést v průběhu daňové kontroly. Dále uvedla, že znalecký posudek byl navržen k objasnění skutkových okolností, nikoli okolností právních, jak se domníval žalovaný a městský soud. Stěžovatelka proto dospěla k názoru, že městský soud nesprávně uchopil tento důkazní návrh. Dále městský soud nedospěl ke správnému závěru, pokud seznal, že odůvodnění odmítnutí tohoto důkazního návrhu bylo dostatečné. Soud navíc nijak nereflektoval, že žalovaný neprovedení důkazů odůvodnil pouze paušálně. Stěžovatelka dospěla k názoru, že neprovedením jí navržených důkazů jí bylo zasaženo do práva na spravedlivý proces.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je důvodná.

a) nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti směřující proti nevypořádání některých žalobních námitek. Ze zásad spravedlivého procesu vyplývá povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky, případně musí soudy vysvětlit, proč se námitkami nebudou věcně zabývat. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. jsou soudy rozhodující ve správním soudnictví povinny přezkoumat výrok napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž důvodnost jednotlivých žalobních bodů jsou povinny posoudit samostatně a nemohou se omezit na pouhé konstatování, že odvolací správní orgán rozhodl správně (rozsudky NSS z 30. 10. 2003,

čj. 5 A 62/2000-27, právní věta, z 28. 2. 2018, čj. 1 As 192/2017-36, bod 18, z 25. 10. 2018, čj. 5 As 197/2017-40, bod 19).

[21] V nyní projednávané věci stěžovatelka do žaloby převzala některé námitky uplatněné již v odvolacím řízení. Městský soud k takto uplatněným námitkám uvedl, že se s nimi žalovaný vypořádal a žádnou neopomenul. Protože ale stěžovatelka nevznesla konkrétní námitky vůči vypořádání žalovaného, nemohl městský soud správnost závěrů žalovaného posoudit. Takto namítnutými otázkami (šlo o námitky, že věc byla odňata jejímu zákonnému správci daně, že daňová kontrola nebyla zahájena v souladu se zákonem, a že nebyla vydána výzva podle § 145 odst. 2 daňového řádu a že oznámení o zahájení daňové kontroly obsahovalo formální vady, námitky k nesprávnému právnímu hodnocení a k retroaktivní aplikaci § 8 odst. 4 daňového řádu) se tedy nezabýval. Uvedl, že tento jeho závěr se týká celé žaloby s výjimkou části označené jako nepřípustný postup žalovaného v rámci odvolacího řízení (tj. body 31–50 žaloby). Tím však v tomto (poměrně značném) rozsahu zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[22] Pokud žalobkyně v žalobě pouze zopakuje námitky uplatněné v odvolání, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagovala, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za ní nemůže domýšlet další argumenty (rozsudek z 23. 4. 2026, čj. 7 Afs 440/2018-63, bod 16). Takový způsob uplatnění odvolacích námitek ale neznamená, že by krajský soud mohl paušálně odmítnout zabývat se takto formulovanými žalobními body.

[23] K projednatelnosti žalobních bodů Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, bod 33. V něm dovodil, že za žalobní bod lze považovat každé vyjádření žalobce, *z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.*

[24] Byť tedy stěžovatelka v žalobě některé námitky převzala z odvolání, nelze paušálně konstatovat, že nešlo o projednatelné žalobní body. Tento způsob uplatnění žalobních bodů, kdy žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, neznamená, že by bylo možné na vypořádání takto formulovaných žalobních bodů zcela rezignovat. Znamená pouze, že krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (rozsudek NSS z 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013-128, bod 16). Jinými slovy, „[j]*e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil*“ (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, právní věta I.).

[25] Lze dodat, že způsob vypořádání žalobních námitek založený na odkazu na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, klade posléze na soudy zvýšené nároky na srozumitelnost a přesnost takového odkazu, případně na pečlivé a jednoznačné převzetí argumentace žalovaného. Pokud soud takový odkaz vyjádří neurčitě nebo jej zcela opomene, vystavuje své rozhodnutí riziku vady nepřezkoumatelnosti. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že taktový postup lze uplatnit pouze v situaci, kdy žalobce doslovně opakuje odvolací argumentaci, neboť tím skutečně fakticky nepolemizuje se závěry žalovaného. Pokud ale žaloba, respektive některé z jejích námitek, jsou sice věcně totožné s námitkami odvolacími, avšak obsahují i polemiku ze závěry žalovaného, pak nepostačí jen odkázat na vypořádání obsažené v rozhodnutí žalovaného, ale soud musí uvést i vlastní právní názory a vyložit, proč považuje závěry žalovaného za skutkově a právně správné (rozsudek NSS z 18. 9. 2025, čj. 8 Afs 127/2024-46).

[26] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a to ve značném rozsahu, neboť rezignoval na vypořádání žalobních námitek uplatněných v části II. žaloby (body 5–30) a části III. a IV. žaloby (body 51–90). Stěžovatelka tyto námitky uplatnila znovu v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se ale těmito námitkami věcně zabývat nemůže, neboť mu nepřísluší, aby se těmito otázkami zabýval jako první předtím, než se k nim vyjádří městský soud.

[27] Jedinou námitkou (z těch uvedených v předchozím bodě), kterou se městský soud věcně zabýval, byla námitka směřující k prekluzi práva vyměřit daň. V této otázce se věcně ztotožnil se závěry obsaženými ve vyjádření žalovaného k žalobě. Ani touto námitkou se ale Nejvyšší správní soud nemůže zabývat, neboť stěžovatelka své výtky opírá o otázky, které jsou součástí námitek, jež městský soud nevypořádal a jimiž se teprve bude zabývat (konkrétně jde o námitku nezákonného zahájení daňové kontroly).

b) neprovedení navržených důkazů a nepřípustné námitky

[28] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je z části nepřezkoumatelný, nebrání tato skutečnost jeho přezkumu z pohledu dalších kasačních námitek napadajících závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelných částí (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, a rozsudek NSS z 15. 6. 2023, čj. 8 Afs 105/2021-91, bod 31). Takovouto oddělitelnou, a tedy i přezkoumatelnou, částí je i závěr ohledně neprovedení navržených důkazů.

[29] Daňový orgán není povinen provést všechny navržené důkazy. Odmítnutí důkazního návrhu lze dle judikatury Ústavního soudu založit třemi důvody, přičemž jedním z nich je nadbytečnost navrhovaného důkazu (nález ÚS z 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, převzato do rozsudku NSS ze 14. 8. 2014, čj. 6 Afs 117/2014-49, bod 30). Protože není na libovůli daňového orgánu, jakým způsobem naloží s důkazními návrhy daňového subjektu, musí v každém konkrétním případě řádně posoudit, zda je provedení důkazu potřebné a nezbytné pro objasnění skutkového stavu (rozsudek NSS z 2. 4. 2025, čj. 8 Afs 74/2024-71, bod 29). Následně při hodnocení provedených důkazů správce daně přisuzuje jednotlivým důkazům různou míru pravdivosti, tj. pravděpodobnosti, že vystihují skutečnost, což

následně porovnává v kontextu s dalšími zjištěnými údaji (rozsudek NSS z 31. 8. 2005, čj. 6 Afs 8/2003-54).

[30] Stěžovatelka tvrdí, že žalovaný dostatečně neodůvodnil neprovedení navržených svědeckých výpovědí a znaleckého posudku. Má za to, že došlo toliko k paušálnímu odmítnutí těchto návrhů bez individuálního vysvětlení. Stěžovatelka tak neměla možnost v řízení efektivně vyvrátit závěry správce daně. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ve vztahu k neprovedení svědeckých výpovědí neztotožnil. Naopak dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí (v bodech 101 až 119), konkrétně a jednotlivě vyjádřil k neprovedení každého z navržených důkazů ve vztahu ke konkrétním osobám. Protože tyto závěry stěžovatelka konkrétněji nesporuje, není na místě se jimi blíže zabývat. Rozsah a obsah posouzení věci soudem nutně odpovídá kvalitě a míře konkretizace stížnostních bodů (rozsudek NSS z 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54; z 18. 7. 2013, čj. 9 Afs 35/2012-42; z 17. 7. 2025, čj. 1 Afs 77/2025-74, bod 35).

[31] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka námitky stran neprovedení navržených důkazů také převzala z odvolání. V tomto případě se k nim ale městský soud vyjádřil a nepochybil, pokud za této situace v rozsudku odkázal na podrobné odůvodnění žalovaného. Z odůvodnění napadeného rozsudku je tak jasné, jaký závěr k těmto námitkám městský soud zaujal.

[32] K námitce neprovedení znaleckého posudku Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud v bodě 92 a 93 stručně vysvětlil, proč nelze žalovanému vytýkat, že důkaz znaleckým posudkem neprovedl. Odkázal na body 11 a 12 písemnosti z 3. 1. 2024 (seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení), kde žalovaný shrnul stanovisko správce daně k návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem, který byl učiněn v rámci postupů vztahujících se k jiným zdaňovacím obdobím (2018, 2019 a 2020). Dodal, že pokud stěžovatelka tento důkazní návrh neučinila v rámci odvolání, není chybou, pokud se žalovaný tímto důkazním návrhem v nyní napadeném rozhodnutí nezabýval. Dále městský soud doplnil, že znalecký posudek nelze provést proto, že se týká právní, a nikoli skutkové otázky.

[33] V kasační stížnosti stěžovatelka pouze obecně uvedla, že ani znalecký posudek nemůže být odmítnut bez vysvětlení. Po věcné stránce závěry městského soudu nesporovala. Za této situace může Nejvyšší správní soud pouze konstatovat, že městský soud uvedl důvody, které jej vedly k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud důkaz znaleckým posudkem neprovedl. Pokud stěžovatelka konkrétnější věcné výtky k těmto závěrům uvádí až v replice, jde o argumentaci opožděnou, a to z následujících důvodů. Dne 9. 6. 2025 byla soudu doručena blanketní kasační stížnost. Soud proto, dle § 106 odst. 3 s. ř. s., vyzval stěžovatelku usnesením z 12. 6. 2025, čj. 22 Afs 108/2025-13, aby do jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnila důvody své kasační stížnosti. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 13. 6. 2025, a proto lhůta k doplnění kasačních důvodů uplynula v pondělí 14. 7. 2025. Stěžovatelka v této lhůtě skutečně doplnila důvody své kasační stížnosti. Pouze tyto námitky lze považovat za včasné a věcně projednatelné. Námitky nově vznesené až v této replice (ta byla soudu doučena až 17. 9. 2025) jsou již opožděné, a proto se jimi soud nemohl zabývat, resp. je musí považovat za nepřípustné (rozsudky NSS z 11. 4. 2024, čj. 8 Afs 69/2023-97, bod 36; z 18. 9. 2023, čj. 10 Afs 179/2021-90, bod 67).

Z téhož důvodu se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat ani dalšími námitkami, které byly uplatněny až v replice (nezákonné spojení více odvolacích řízení do jednoho, zaslání jedné výzvy k vyjádření se ke zjištěním pro více zdaňovacích období dohromady a nepřiměřenost lhůty k vyjádření se v odvolacím řízení).

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude dle § 110 odst. 4 s. ř. s. městský soud vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V novém rozhodnutí rozhodne městský soud také o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu